

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdaj. in odg. ured. FRANCE BEVK.
Cena oglasom: 1 milim. višočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—. — Celoletna naročnina L. 15.—. — Za inozemstvo L. 22.50.

Čelo IV.

GORICA, četrtek dne 29. julija 1925.

št. 31.

Stoletnico železnic povsod slavili so.

Stoletnico železnic
povsod slavili so,
pri tem so govorili
in dobro pili so.

Še mi jo proslavimo
za vse, kar je storila,
za roke, noge, glave,
ki jih je oddrobila.

Tudi mu je znano,
kdor ni videl šol,
da tako ozdravi
za vedno glavobol;

da je revmatizem
na večne čase v kraj —
kdor nam ne verjame,
pa sam poskusi naj.

Gorica, dne 30. julija.

Kljub vročini in kislim kumaricam, ki vladajo vsled znane- ga tiskovnega zakona po vseh uredništvih že nad leto dni, se v Afriki še vedno pošteno bi- jejo Abd-el-Krim-a, ki je na- šeškal Špance in jih potisnil na breg in se lasa precej uspešno s Francozi, imajo nekateri za apostola nove ideje osvobo- jenja narodov, drugi pa pravi- jo, da bi rad imel samo denar.

Čuk na palci rad verjame, da bi rad imel denar, saj ga za vojevanje tudi rabi, ne samo enkrat, ampak celo trikrat, s tem pa še ni rečeno, da so Špan- ci in Francozi nedolžne ovce. Če ima Čuk na izbiro velikega in majhnega volka, tedaj bo rade volje pustil, da pogine pr- vo večji volk, malega bo po- tem že vrag vzel, če se velike- ga prenaš.

Tudi Čuka na palci popol- noma nič ne moti dejstvo, da se med četami Abd-el-Krima nahajajo tudi Nemci in bajé Turki, ki so se izvežbali v sve- tovnji vojni. Se vsaj bojujejo z enakim orožjem, to se pravi znanjem. Morda bodo plačani z denarjem ki ga vzamejo Ma- rokanci, Francozom in bodo ti lahko zopet plačali ž njim- cozom vojno odškodnino.

Na vsak način Francoze in Špance jezi, da se zna Abd-el- Krim tako moderno vojevati, posebno zato, ker bi radi pora- bili za utopitev maroškega v- prašanja samo žličko vođe, ne pa cele golide, ker je ta vojna tako nepriljubljena med fran- coskim ljudstvom, ki je dalo že dosti sinov na evropskih bojiščih.

Če bi bili toliko pametni, kot je pameten Čuk na palci, bi pustili vročino Afrike in Špan- ce v miru, kljub dogovoru ž njimi; naj bi jih pojedel črni Arabec, saj s svojo vlado vred drugega ne zasluži.

Čuk na palci se sploh čudi, čemu se grede v poletju boje- vat v najbolj vroče kraje. Če bi imeli možgan za enega Ču- ka, bi se o božiču bojevali v Afriki, v avgustu pa bi pre- nesli boj v polarne kraje. Vze- li bi na primer Norvežanom tisti kos ledu, ki ga je Amund- sen anektiral za Norvegijo. Tako bi bili vsi zadovoljni, vlade, armade, generali, voja- ki, še najbolj pa — za to, da je

njegov predlog obveljal kot pameten in uvaževanja vreden — sam

Čuk na palci.

KAJ ŠE!

Detektiv stoji pred bogatim veletrgovcem in ga povprašu- je po informacijah.

»Stvar je taka!« pravi trgo- vec »da sem oškodovan za več tisoč lir. Neki lopov hodi po deželi kot moj agent, Pod

pretvezo namreč, da je moj agent. V enem tednu je več blaga razpečal kot vsi moji a- gentje skupaj cel mesec. To- rej, kolikor mogoče hitro ga dobite v roke, naj stane koli- kor hoče!«

»Dobro!« reče detektiv »čez osem dni bo že pod ključem!«

»Kaj še! Pod ključem! Kdo pa pravi! Jaz nočem, da bi ga zaprli, temveč, da bi ga zame najeli.«

Pogrešek.

Nova kuharica se ponudi v službo. Sledijo vprašanja: »Koliko časa ste bila v prejšnji službi?«

»Tri leta.«

»Ali ste sama?«

»Da.«

»Ali ste zadovoljna s plačo 100 lir?«

»Da.«

»Dobro, sprejemem vas.«

Čez par dni je dejala gospa svojemu možu, »Samo eno stvar sem jo pozabila vprašati — če zna kuhati.«

Pepetove kokoši.

Francoski: André Lamandé.

Poslovenila: Rosandra.

Krščen je bil za Josipa, ali zvali so ga Pepe. — Bil je, majhen, suh, koščen in temne polti, trd in skop. — klet pa je za deset drugih. — vse je bilo za zlodeja, — vse naj zlodej vzame, — »Naj me zlodej vzame, naj me hudič obesi« — in tako dalje je vsa njegova fan- tazija bogatila le zbirko klet- vic. — Vsa njegova sreča in zadovoljnost je bila v malem vrtu, katerega je pridno obde- laval in v dvanajstih pitkah, katere je gojil — Vrt je bil si- cer peščen in trd in trda je bi- la tudi koruza, katero je pri- delal, da je ž njo pital svoje perutnino. —

To je bil njegov zaklad — Niso sicer bile nobene poseb- ne pasme, ali rad jih je imel in božal jih je, kot da so njegovi malčki. —

»Piv, piv«, — jih je vabil, — »Sem, liska, črničica, rdečka, čopka, itd.« — jih je klical, ali kokoške, site koruze, hiteče za

petelinom, se niso zmeraj od- zvale njegovemu vabilu, tedaj jih je pa začel zmerjati:

»O ti presnete pute zlodje- ve, naj jih hudič požee, naj si jih zlodej speče za večerjo«, — in menjala so se nešteto- krat dnevno njegova vabila z njegovim zmerjanjem. — Ali zdi se, da zlodej ni maral za Pepetove darove, kajti pitke so ostale vedno lepo na doma- čem dvorišču. —

Nekega hladnega oktobra- skega jutra se je Pepe počutil slabo in ni mogel vstati. Mrz- lica ga je tresla, njegova žena se je zbala, da ga zgubi za vedno. — Pa je hitro poklica- la župnika, naj pride k niene- mu Pepetu. —

Gospod župnik je z vese- ljem prišel, da se malo razgo- vori s tem čudakom, ki je vkljub grdim besedam imel dobro srce, bil bistrega duha in lahke govornice, le ono malo skopuštva je kazilo njegovo dobro stran.

Pa sta se sporazumela še precej dobro. —

Nekega dne je zapustila Pe- peta celo volja in moč da bi

izustil svoje navadne kletvice. — Spoznal je na tem, da se mu bliža blede žena. — In obšla ga je želja spokorjenja za svo- je skuštvo, kakor tudi želja, da poplača župnika za njego- vo dobroto in pomoč. —

»Ej, končano je z menoj, dragi moj gospod župnik«, — Pri kraju sem, — Pepe bo šel iz tega sveta. — Ali gospod župnik, vi mi morate še izpol- niti zadnjo željo. — Jaz vam podarim v moj spomin mojo najlepšo pitko: čopko. — V- zemite jo nocoj iz kurnika in nesite jo domov. — Lahko jo spoznate izmed vseh. —

Gospod župnik se je prijaz- no zahvalil. — pa seveda ni vzel kokoške s seboj. — Vrnil pa se je k Pepetu tudi nasled- njega dne ob isti uri. — Pepe je izgledal bolje. —

»Ej, gospod župnik, kaj pra- vite na to, — moja »čopka« je imenitna, kaj ne? — Prijeten dar je to bil, — pač?« —

Župnik mu je odvrnil, da »čopke« še ni vzel in Pepe, ki je mislil, da mu hoče s tem oponašati njegovo skopuštvo, je v svojem priprostem pon- su rekel:

»Ah gospod župnik, vi me žalite. — Če Pepe kaj podari, — da z veselim, dobrim sr- cem. — Torej gospod župnik, danes zvečer si le odnesite va- šo »čopko«. — In če jo nočete vzeti, naj jo pa hudič...«

»No, Pepe, le potolažite se, — naj bo po vaši želji, užaliti vas nočem. — Danes zvečer bom pa vzel vašo »čopko« s seboj. Pa bodeva zopet dobra prijatelja, kaj ne?« —

In storil je, kot je obljubil. — V naslednjih dneh je pa tu- di Pepe prišel zopet k moči in kmalu je ozdravel. Župnik pa tudi ni več tako pogostoma prišel, ker je imel dovolj dru- gih bolnikov. —

Prišla je zima, a Pepe je o- krevl docela in zopet prišel v svoj ljubljani vrt. — v svoj raj, kjer so brskale dragice — kokoške. —

»Piv, piv... moje pitke, zla- te kokoške moje. — pridete k vašemu Pepetu po dolgem ča- su. — Liska, črničica. — na, na, rdečka, le pobirajte.« — Pa jim je tresal zrnje, pa jih klical, veseleč se, da jih ima zopet okoli sebe. —

Mahoma pa se mu je stem- nil obraz. — Njegova žilica skopuštva je začela biti s pod- vojeno silo. — Štel je kokoši: »Ena, dve, tri... enajst... No in dvanajsta kje je? — Piv, piv, ... kje je... In pono- vi je štetje, ali enajst jih je bilo...«

»Čopka, — čopka... piv, piv... kje si?«

Ali zaman je klical. — Raz-

kačil se je tedaj in skričal je vse svoje navadne in izvanredne kletvice, potem se pa podal k ženi ter jo začel zmerjati.

»Ali mi boš povedala, s katero sosedo si se mastila ob »čopki?« S kom si jo snedla, ti sladkosneda grda?« —

»Jaz snedla? — Kaj, kedaj, kako?«

»Čopko vendar! — Ti že veš kaj in kako!« —

Pepetova žena je stavila roke v bok pa se možko razkoračila pred svojim možem.

»Torej znorel si tudi, ubogi moj Pepe?« —

Te besede so bile tako pomilovalno izrečene, da je Pepe kar obstal. — Ali takoj ga je zopet prevzela jeza in hitel je.

»Eh draga moja, moja blaznost še zdavna ni toliko, da bi ne spoznal tvoje prebrisanosti. — Saj veš, da se mene ne oplašijo tako hitro in ne ogozljufa. — Govori, — vedeti hočem, kam je prešla »čopka«. —

»Ali se ti res nič več ne spominjaš?« Saj si jo vendar ti podaril gospodu župniku. —

»Jaz dal, — daroval »čopko« — beži, beži, — jaz da bi storil kaj takega ... smejati se ti moram. — Jaz da bi daroval ... »čopko« daroval?«

»Ali Pepe, spomni se vendar«. — Takrat, ko si bil močno bolan, ko si mislil, da boš umrl. ... Spomni se.«

Pepe se je domislil:

»Ah da, — ali kaj, — ali jo je res odnesel? — Drznil se je odnesti jo ... no to je pa že odveč«. —

»Molči vendar«. — ie povzela žena, — če je gospod župnik vendarle sprejel in odnesel tvojo čopko, saj si ga ti sam lepo prosil in prosil, kar trikrat celo«. —

Pepe je klonil z glavo popar-

jeno, ker so se mu podila v duši razna čuvstva, potem pa je prišel do zaključka:

»Trikrat, — no tudi to je možno. — Ali to ni zadosten vzrok, da se je drznil vzeti »čopko«. — Že več kot sto-krat sem dal in poslal »čopko« in njene tovarišice vse k zlodeju, pa mi do danes ni še niti enega peresa odnesel.«

Rosandra.

NEVLJUDNOST.

Ona: »Cvetice, ki ste mi jih včeraj poslali, se mi ne zde ravno sveže.«

On: »Toliko sveže kot vi, so še vedno.«

TURNEJA ČLANOV DRAMATSKEGA DRUŠTVA IZ GORICE.

V nedeljo 2. avgusta ob 17. uri gostujejo omenjeni člani v Kozani, z France Bevkovo dramo *Smrtna poteza*, ter burko v enem dejanju, od A. Čehova, *Snubač*. Kdor hoče imeti za par uric zdravega duševnega užitka, naj se gotovo udeleži te lepe prireditve. — Režira in igra g. Ciril Bratuž.

RAZTRESENA STROJEPISKA.

Romanopisec diktira: »Ves radosten je objel svojo mlado ženo in ji je zašepetal v uho... (prekine in zakliče v kuhinjo): Meni se zdi, stara, da se je juha prežgala... Čitajte še enkrat stavek, gospodična.«

Strojepiska bere: »Ves radosten je objel svojo mlado ženo in ji je pošepetal v uho: Meni se zdi, stara, da se je juha prižgala...«

PRIČAI!

»Vi ste priča, da mi je ta gospod dal klofuto.«

»Obžalujem, jaz sem v trenutku v stran pogledal.«

»Izvolite mu dati še eno.«

SREČANJE!

»Oprostite, gospica, niste mogoče Vi moja nevesta?«

Jaz sem namreč svoje naočnike doma pozabil.«

RES, ŠKODA.

Gospa Galantova: »Kakšno opravilo imate jutri zvečer?«

Gospod Dolgovič: »O, nič posebnega!«

Gospa Galantova: »In po juteršnjem.«

Gospod Dolgovič: »O, tudi nič. V petek pa sem povabljen na večerjo k neki družini.«

Gospa Galantova: »Ah škoda! In ravno v petek smo vas hoteli mi povabiti.«

RAZOČARAN,

Gospica, Vi ste pri včerajšnji dirki zelo naglo vozili.

Kolesar. Kako veste to?

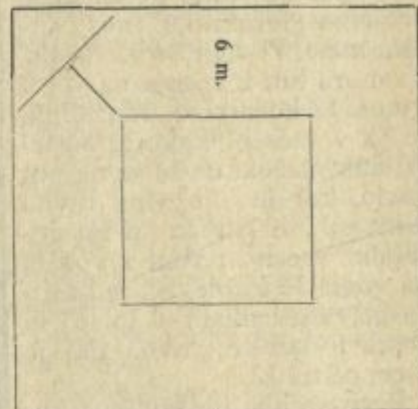
Gospica, Ker sem vas videvala na treh mestih hkratu ležati ob cesti.

ČUDOVITO.

»Moja žena je pravo naravno čudo. Lasé je izgubila, zobje pa so ji ostali.«

Rešitev uganke.

Vjetnik je bil premeten. Vzel je obe 4 m dolgi deski, del cno na drugo, postavil eno na en vogal počez, drugo pa je vslo-nil na prvo in na breg, na katerem je on stal, kakor kaže slika:

Tako je prišel na suho. — Uganko so prav rešili:

1. Pavla Štemberger, Rozzol 1042, Trst. - 2. Bizjak Andrej, Kal, p. Št. Peter, Kras. - 3. Stas na Albrecht, Cerklje 178. - 4. Slavko Došek, Cerklje. - 5. Princ Fr., Št. Peter na Krasu. - 6. Karol Malalan, Il. Bistrica. - 7. Lojze Špacapan, Zurich. - 8. Ivan Obad, Salež 44, p. Prosek. - 9. Berthold Mya, Maribor, Aleksandrova 44. - 10. Marija Golež, Maribor, Aleksandrova 33. - 11. Belok Marija, Ljubljana, Dunajska 17. - 12. Zvonko Perkai, Trnovo pri Bistrici. - 13. Marjo Ledov, Lonjer 137, Trst. - 14. Vidmar Mihael, Greta, Trst (Cisternone 17). - 15. Reininger Ivanka, Smartno pri Litiji. - 16. Rijavec Ana, Gorica, Favetti 11. - 17. Vižin Marijan, Solkan. - 18. Peregrin Konrad, Solkan 242. - 19. Ivan Golež, Aleksandrova 42, Maribor. - 20. Fani Širca, Albergo operaj 228, Monfalcone. - 21.

J. Jurkovič — Karlo:

Drugovanje.

Na zdravje, gospod stražmeštar!... Še enkrat!... Tako! Na zdravje... Sedaj gre... Srečno pot!... (Se vrne od okna in se zamisli.) Res, položaj postaja vedno težavnejši. Odkod so vendar ti vrage zvedeli zame?... Hudirja, nazadnje zve zame še žena?... Mm... mm... Hudimana, ne bom mogel več dolgo tu ostati. Ima kako vrednost to, kar delam? Ali sem tudi jaz samo lahkomišelnež, ali kaj več?... Ne vem. Le zdi se mi tako, kakor onemu, ki mu postanejo usta po sladkem napoju grenka... Ah, vrag s to modrostjo! Pameten človek uživa to, kar mu nudi čas. Saj še nikoli nisem pričakoval kaj boljšega. (Mišo vstopi.)

XI. PRIZOR.

Petrica in Mišo.

PETRICa (ponudi Mišu roko.) Mišo! Pravi prijatelj se v nesreči pokaže. Hvala ti.

12

MIŠO: Eh! Ne pustimo, da bi nam tak pijanec žalil našega gosta.

PETRICa: Hm... Ali...

MIŠO: Nič se ne bojte. Ko se bo streznil, ne bo vedel, kako je brez vas domov prišel. Mislil bo, da vas je po poti izgubil.

PETRICa: Ti si pameten fant... Koliko je ura? (Pogleda na uro.) Kmalu bo devet. Nocoj ne bom večerjal. Ako si skuhal čaj, se kar lepo sam povabi na večerjo in ga popij, da ne boš rekel, da tudi tebi ni bilo dobro pri meni. Samo čašico ruma mi prinesi, da si malo razgrejem želodec, pa časopise, če so prišli. (Mišo odide.) Zunaj je veter in nekaj šumi, kakor bi deževalo... Zares — tudi grmi V tem času! Kako strašna noč! (Mišo vstopi z rumom in časopisi.) Na mizo postavi. (Oblači spavalno haljo.) Jutri zjutraj ni treba vstopati, dokler te ne pokličem. Ali pazi, da ne bo zato kava mrzla, kakor oni dan, Kava mora

biti vrela, — pravijo pravi kavopivci. Ali si me razumel?

MIŠO: Sem.

PETRICa: Sedaj lahko greš spat. — Ne potrebujem te več.

MIŠO: Lahko noč, gospod (Gre, pa se zopet vrne.) Še nekaj. Vi gotovo dobro spite, gospod?

PETRICa: A zakaj to vprašaš?

MIŠO: Hm, Ne vem, ali bi vam povedal? Če tako dobro spita, zakaj bi govorili o tem? Lahko noč! (Gre.)

PETRICa (ga vstavlja): Ne, ne. Sedaj mi moraš povedati. Govori, kaj je.

MIŠO: Ko po vsej sili hočete, pa naj bo... Kaj vi mislite o duhovih, volkodlakih, čarovnicah in takih stvareh?

PETRICa: Kaj jaz mislim?... A zakaj sploh to vprašaš?

MIŠO: Samo tako, vprašam.

PETRICa: Ako samo vprašaš: jaz vanje ne verujem, zato se jih tudi ne bojim.

Marcela Šuligoj, Viale R. Ele-
na 15, Trst, 22. Al. Cenčič,
Aumetz, Francija, 23. Ig. Her-
zog, Helena Črna pri Preva-
ljah.

Izžreban je bila Belok Mari-
ia, Ljubljana.

Nova uganka.

V nekem gradu je napravil
gospodar pojedino in zaukazal
svojemu služabniku, naj ser-
vira mizo. Povelje se je glasilo,
da mora biti z vogala na vogal
ravno 12 kozarcev. Služabnik
je bil v zadregi, kako bi on iz-
pil kak glažek, da bi se ne po-
znalo, ker je bilo vina ravno
prav za vse kupice in bo go-
spodar vseeno naštel z vogala
na vogal 12 kupic. Bil je briht-
na glavica, izmislil si jo je in
postavil kupice tako, da je
vseeno štel 12.

Prvo so bile postavljene ku-
pice tako:

Izpijte štiri in postavite jih
tako, da jih bo vseeno 12 z vo-
gala na vogal. Kdor bo izžre-
ban, dobi lepo knjigo zastoj.

RAZTRESEN.

Profesor (ki je zaklenil svoj
kovček in ne more najti klju-
ča, da bi ga zopet odprl): Bog
ve, če nisem ključ zaklenil v
kovček.

MIŠO: Hm. Ne gre za to, ali vi
vanje verujete in se jih bojite ali ne;
ampak recimo, če se vam nenadoma kaj
prikaže?

PETRICIA (preplašen): Če se mi
kaj prikaže? Ah! Če se mi kaj prikaže?
— Potem vem, kaj bi naredil. (Se otrese.)
Da, neumen pogovor!

MIŠO: Tudi jaz bi rekel, da ne go-
vorimo o tem; vendar ta razgovor ni
nepotreben. Dobro je vsekakor, da ve-
ste, da ta hiša...

PETRICIA: Kaj? Ta hiša...

MIŠO: Da ni v tem oziru popolno-
ma čista. Samo, da to veste. A sedaj,
lahko noč!

PETRICIA (ga vleče nazaj): Poča-
kaj! Sedaj te ne pustim. Govori, kaj je!

MIŠO: Ker me tako siliti, naj bo.
To hišo so nekoč posedovali plemenitaši.
V njej je prebivala velika grešnica. Dva
moža sta nenadoma drug za drugim
umrla in na smrtni postelji je izpovedala,
da ju je ona zastrupila. Od tedaj pa do

**Slika pokojnega dr. An-
tona Gregorčiča**, očeta goriških
Slovencev, je v velikem formatu in v steklu
razstavljena v izložbi „Narodne Knjigarne“ v
Gorici. Kdor si hoče sliko omisliti, naj se
zglasí v Knjigarni

PRED SODNIJO.

Sodnik. Vi tedaj priznate,
da ste ukradli sveženj senu.
Kaj vas je privedlo do tega?

Obtoženec. Lakota, gospod
sodnik.

NIKOLI V ZADREGI.

Stražnik (ki naleti na ulo-
milca). Stoj, če ne bom stre-
ljal.

Ulomilec. Ne streljajte; ni-
sem vreden krogle.

Predrznost.

»Pomislite, kaj takega še ne. Neki ubožni družini sem
dajala hrano dan za dnem. In pomislite, kaj dobim od njih?
Kuharsko knjigo ali navodila, kako je treba kuhati dobre
jede.

dandanašnjega dne straši po noči po
hiši, dokler se ne spokori na ta način za
vse svoje grehe... Glejte, to je vse, na
kratko povedano.

PETRICIA: A kdo jo je videl?

MIŠO: Jaz sam: in samo enkrat.
In ravno zadnjič sem jo zopet srečal.
Sedela je na stopnicah in ko sem šel mi-
mo, me je samo pogledala z onimi svet-
limi očmi. Nobenemu ne napravi niče-
sar. Zato se ne bojte. Samo da veste....
Lahko noč!

PETRICIA: Lahko noč. Ako te bom
potreboval....

MIŠO: Samo pozvonite. Lahko noč!
(Odide.)

XII. PRIZOR.

Petrica sam.

PETRICIA (hodi po sobi): Lepa
stvar! Še to! »Samo da veste«. »Ne
bojte se«, pravi, pa vsa koža se mi je
naježila. (Se strese). Eh! Kaj bi mislil na
to. (Poje.) Pogledimo kaj je novega.
(Sede v fotelj pri mizi, na kateri je sve-

Zakaj? Zato.

Zakaj so v Črničah vendarle izvo-
lili preteklo nedeljo župana?

Zato, ker so se zbalj komisarja, kaj-
ti komisar bi stal občino vsak dan
30 Lir, med tem ko župan se mora
jeziti, mora poročevati in krstiti ter
»babe glihati« za božji lon! Prav so
naredili!

Zakaj je v Gradežu letos prena-
polnjeno s kopliskimi gosti?

Zato, ker kraljuje tamkaj nagota v
taki meri, da se človeku gabi gledati
ostudna, kosmata, nerodna in grda
ženska in moška bedra.

Zakaj je bilo minulo nedeljo gra-
deško morje tako umazano?

Zato, ker je v morju opravilo svo-
jo telesno potrebo najmanj 15.000
ljudi. Pač higijena na vrhuncu.

Zakaj je na goriškem letos toliko
javnih plesov?

Zato, ker mladina ne ve kam z de-
nariem in se ga s plesi najlažje iz-
nebi!

Zakaj moški ne hodijo tako razga-
ljeno-nagi kot ženske?

Zato, ker moški nimajo kaj kazati,
razen par ščetin na prsih, medtem ko
ženske si nagačejo — če treba »fa-
got« cunj v na pol-razgaljene prsi in
na ta način hočejo biti korpoletne,
»štautne«, fletne in — zapeljive!

Zakaj se Trst in Benetke gledata
kot pes in mačka?

Zato, ker Trst skrbi, da se Benetke
suše, ravno tako, kakor skrbi Videm,
da Gorica postaja dan na dan bolj
gospodarsko letična!

Zakaj nismo Slovenci na Goriškem
in Tržaškem edini?

Zato, da nas poprej »hudič« vzame!

tiljka ter najprej izpije rum, a nato vza-
me časopis in čita): »Veliko je upanje,
da se ne bo kačil evropski mir«. — To je
pametno. Samo malo še počakajte, viso-
ka gospoda po različnih kabinetih, po-
tem se pa le čufajte, kolikor vam dra-
go. (Se zdrzne.) Kaj je zašumelo?... Nič.
Časnik sem premaknil... Aha! (Se naslo-
ni na stol). V hiši je vse tiho, le udar-
janje vetra se čuje. (Se nekoliko umiri,
pa se zopet strese.) Kaj nekaj tako di-
ha?... (Se posili smeje.) Za vraga! Jaz
sem... Kaj, ko bi izpil še eno čašico tega
le? (Natoči si rum in izpije ter se zo-
pet nasloni in govori pretrgano.) Ah!
Kako to pogreje!... Tako izmučenemu...
prav dobro prija. (Zaspi. Mišo natiho-
ma vstopi in privije svetiljko. Nato
odide in napravi, da ura bije. Petrica se
zdrzne in šteje.) Tri, štiri... Šteje do
dvanajst.) Pol noči! Kako hitro? Zdi se
mi, da sem bil ravnokar zbujen. Motim
se... Svetiljka je že skoro dogorela... Čud-
no!

V nedeljo dne 2. avgusta ob 4. in pol popoldne vsi h KULTURNI PRIREDITVI v Standrežu pri Gorici.

NEDOSLEDNOST.

Neki gospod je bil tako len, da ga je moral sluga oblačiti. Nekoč je prišel prenočevati v neko gostilno. Šel je spat, ali skrbelo ga je, kako se bo drugi dan oblekel, ker nima slugo s seboj. Modra glava si zna pomagati. Vsak kos, katerega je odložil s svojega suhega telesa, je napisal številko in to po redu, kakor se je slačil n, pr. na palico 1, na klobuk 2, na površnik 3, tako, da je prišla št. 12 na srajco. Ko se drugo jutro prebudil, se začne oblačiti po številkah, kakor jih je postavil prejšnji večer. Najprej vzame palico, nato povezne klobuk na glavo, nato obleče površnik itd. Srajca je prišla vrh vsega. Kako je bil oblečen, si lahko predstavljate.

KANCI.

Pred nedolгим časom smo imeli v Vipavi zdravnika, ki se je pisal dr. Kanc. Ko so pa ženske, ki jim je napisal zdravila, vprašavale: »Koliko kancov smem vžiti?« je opravičeno vzdihnil: »O te nesrečne babnice, saj me bodo še požrle.«

DVOM.

Dijak, (ki je pol v spanju slišal uro, ki je bila dvanajsto). »Strašno, kako pomanjkljiva iznajdba je ura. Zdaj ne vem, ali je poldne, ali je polnoči.«

IZREZAL SE JE.

»Oče, učitelj mi je dejal, da je moja glava podobna oslovski.«

»To povej materi. Vsi pravijo, da si nji podoben.«

TOLAŽBA.

»Veste, kaj, to je pa že škandal. Meni dolgujete, tu pa trošite denar popolnoma po nepotrebnem.«

»Pomirite se. Prvega se preselim v bližino vašega stanovanja in ne boste imeli tako daleč, če me boste hoteli opominjati.«

PREVIDNOST.

Prvi: »Bogve, če ima ta stara škatlja kaj denarja.«

Drugi: »Jaz bi riskiral, da bi jo poročil osem dni pred smrtjo.«

LEP TURIST.

V planinski gostilni: »Prosim, dajte mi sobo, kjer mi bo mogoče opazovati solnčni vzhod s postelje.«

ŠALJIVO VPRAŠANJE.

»Kaj so naredili sv. Trije kralji?«

»Četrť ducata.«

POMOTA.

On (na sestanku). Že eno uro te čakam. Dejala si, da prideš ob petih.

Ona. Ob petih? Potem sem te z nekim drugim gospodom zamenjala.

SLABO NALETET.

Krojač. Ne grem preje od vas, dokler mi ne plačate obleke.

Gospod. Potem pa plačajte stanovanje za tri mesece naprej, sicer naju oba vržejo na cesto.

LEPO POVEDANO.

Mladi pesnik. Tu imate dve vstopnici k predstavi moje nove drame.

Gospod. Moj Bog, kaj pa sem vam hudega storil?

ZGODNJA URA.

Gospodinja (dijaku). Kdaj naj pospravim vašo sobo?

Dijak. Moja prejšnja gospodinja je to naredila vsako jutro, predno sem prišel domov.

IZDAL SE JE.

Živinozdravnik (gostilničarju). Svinjo ste zaklali in niste meni povedali, da bi jo preiskal. Kaznovani boste.

Gostilničar. Pomirite se. Saj je bilo le kljuse.

TUDI SPOMIN.

Stara devica. Letos bi bila obhajala srebrno poroko, če bi me bil takrat poročil moj zaročenec.

Svet se ves mehanizira.

Kot so poročali listi, se morajo menjati redno mesta državnih podtajnikov, da jih pride čim več na vrsto....

Svet se ves mehanizira in k napredku vse hiti, tudi kar politizira, ne zatiska več oči.

Naši »sottosegretari« — poslušajte, to ni spak — menjajo se vsaki mesec, da na vrsto pride vsak.

Ko bo človek vsak na vrsti, zopet znova se prične, — kot stoje pač hiše v Trstu, kdo bi tega branil se?

Da bo stvar šla vse hitreje, da ne bode zmed — da joj! — evo tu vam te iznajdbe, le oglejte nov si stroj!

Voz s premogom.

(Po L. Toma—Karlo.)

Velik, težko obložen voz s premogom vozi po tračnicah električne železnice. Nenadoma prizvonj od zadaj tramvaj.

Voznik ogromnega »parizarja« vpije: »Ho, bista-gar, bista-gar šimla, prama, bi-bista-gar.« Čisto počasi vozi iz tračnic kot bi bil tramvaj počasni stroj za mastenje cestnega kamnja.

Ressk! In tramvaj zadene v zadnje kolo.

Strlo se je in voz s premogom se prevrne z velikim trščem, sesede z zadnjim koncem, ravno na tračnice.

»Osel zarukan, ali ne moreš zapeljati naprej?« je vpil sprevoznik.

»Z' ank't nje več! Strejla!« je odgovoril voznik in je imel čisto prav, kajti voz s premogom se ni mogel peljati naprej na treh kolesih.

Sprevoznik se je še nekoliko časa jezil nad voznikom, naj drugič bolje pazi in naj ne bo tako zarukano neumen in neroden.

Vse to ni spravilo našega voznika iz ravnotežja.

Stopil je počasi iz voza in se prepričal, da je kolo popolnoma strto. In ker je preračunal, da bo potreba še dolgo časa čakati, predno se vsa stvar

uredi, je potegnil iz žepa fajfo, vžgal na kolesu vžgalico in pričel kaditi.

Šele sedaj se je ozrl na sprevoznika in ko se ga je nagledal, je naznanil občinstvu, da sta njemu »ku'dkter in tr'mvaj« deseta briga.

Ta odkritosrčnost je nekaterim zelo ugajala.

V tem trenutku se je prirnil skozi množico v ospredje stražnik in se vstavil pred voznikom.

»Kaj pa je? Kaj se je pokvarilo?« je vprašal.

»Zadnje k'lu«, je odgovoril voznik.

»Tako!? No to bomo kmalu uredili, da bo prav«, je rekel stražnik. Mislil sem, da ve za sredstvo, kako se pokvarjene vozove kar najhitreje spraviti na kolesa.

Povlekel je iz žepa debelo in mastno knjigo, jo odprl, nato je vzel iz nje svinčnik. Medtem, ko ga je »spičil«, je privozil mimo že drugi tramvaj.

Sprevoznik se je hudo jezil, ker ni mogel mimo in je krepko brlil na svojo piščalko.

»Kaj pa pomeni to nesramno piskanje? Ali ne boste nehali?« je vpil stražnik in ostro pogledal sprevoznika, medtem, ko je omočil svinčnik z jezikom.

»Tako torej«, je rekel nato obrnivši se zopet k vozniku.

»Alzo, povejte mi, kako se pišete?«

»Ja, vejo, g'sput, sej n'znam pis't!« je odgovoril voznik.

»Ja vraga, kako vam je ime, vas vprašam?«

»Aja! T'ku se g'vori! I'mje mi j' pej M'tiče, vejo.«

»Kaj Matijče! Kako... kakšno... no vraga... kako se pišete...«

»Saj sm v'm v'ndr žje...«

»Ah! No, kako vam pravijo doma...?«

»Kej b'radi vejdli g'sput? Vejo d'ma me kličejo: M'tiče!«

»Vraga vendar. Samo Matijče gotovo ne!«

»Ah, sej vejo, vi b'radi vejdli, kašen p'rimek im'm?«

»Da, da!«

»Ma puo b' pej t'li p'vejdt, v'ndr! Pravijo mi M'tiče Ku-drov...«

»Torej vendar: Ma-ti-ja Ku-der. Kje ste pa bili rojeni?«

»Ja tega pej vejo n'vejm, g'sput. Vejst' kr'h sm biu še majh'n in se več ne spounim. Vejo...«

»Za vraga. Kje ste vendar doma?«

»A, viste, t'ku se vprašel D'ma sm pej n' Vrloušeh p'r Trgu!...«

»Tako! Na Vrloušeh pri Trgu. Pa veste za gotovo, da

so samo ene Vrlovše pri Trgu in ni dveh. Mogoče hočete povedati, da je na Vrlovših sodnija, pod katero spadate? Izrazite se bolj natančno!

»Ja nak' s'dnija pej nei! Toum pasejo s'mu trške kra-ve!«

Med tem pa je množica vedno bolj naraščala.

Neki gospod v prvi vrsti je z bistrim in dobro izvežbanim pogledom presojal škodo.

Pripognil se je in si ogledal voz od spodaj, nato je šel na drugo stran in ga je ogledoval po dolgič. Potem pa se je zopet sklonil in vdaril s palčico po vseh treh kolesih.

Nato je rekel, da je samo eno kolo pokvarjeno, in če bi bilo zopet celo, bi se voz lahko naprej odpeljal.

Okoli stoječi so mu pritrjevali. Neki delavec pa je izrazil mnenje, da bi poiskovali, če bi se dal voz pomakniti naprej. Pljunil si je v roke in se postavil na zadnji del s hrptom oprijel na voz.

Nato je pahnul: »Ho-ruk, ho-ruk!« Voz se je nekoliko zganil, nato je delavec zopet pljunil v roko, dokler ga niso stražniki spravili proč. Pričeli so paziti. Pazili so, da so bili gledalci dovolj oddaljeni od voza in da so stali v ravni vrsti. To ni bilo ravno lahko. Če so jih potiskali na enem koncu, so silili radovedno naprej na drugem in tako so morali stražniki letali zdaj sem, zdaj tja.

Če je prišel kak višji uradnik, so mu takoj znova začeli praviti, kako se je zgodilo in če je prišel tramvaj, so komaj preprečili, da ni vozil dalje, kajti težko je bilo prepričati sprevednika, da ne more voziti čez drugi voz.

Ne vem, kako se je vsa stvar končala, ker sem moral iti čez dve uri k večerji. Zvečer sem pa sem čital drugi dan v časopisih, da so prišli na mesto sam policijski ravnatelj, minister za notranje zadeve in dva župana.

Pretnarjev Francosko-slovenski slovar se dobi v „Narodni Knjigarni“ ~ ~ v Gorici ~ ~

GLAVNA ZADEVA.

Kritik. Kaj dela tvoj prijatelj?

Gospod. Umetnik hoče postati.

Kritik. Slikar, glasbenik ali pisatelj?

Gospod. Tega še ne ve. Las pa si ni že tri mesece ostrigel.

Pisma.

IZ MODENE.

Pošiljamo pozdrave fantje letnika 1904 starišem, bratom, sestrām, sploh vsem prijateljem in čitateljem Čuka na palci. — Kaj pa naša stara dekleta mislijo, ko smo mi že z eno nogo doma, ker so se začele obračati do nas s sladkimi pismimi, pa mi vse dobro vemo, kaj se je godilo med tem časom, ko ni bilo nobenega glasu od vas. Na svidenje v kratkem. — Strehar Jožef, Vipolže; Franček Fr., Vertolba; Pontar Viktor, Kobarid; Korinčič Adolf, Kobarid; Vidrih Ivan, Goče nad Vipavo; Šorli Franc, Sv. Lucija; Pavšič Anton, Lokovec; Leban Ignaz, Lokovec; Konjedić Feliks, Plavec; Bandel Emil, Bandel Alfonz, Godnič Alojz, Kraševci; Maver Ant. in Jeram Jakob, Bukovo; Koder Angelo, Bača; Pavlin Franc, Ravnica; Makuc Franc, Štandrež; Valičič Trumbolo in Peteros Peter iz Boljunca; Volk Alojz in Kuček Anton iz Pivčani; Čigoj Nebojska, Rihenberg; Kosovel Franc, Černiče.

POZDRAVE IZ MILANA

pošiljajo in vse lepo pozdravljajo: Anton Zore, Petelinje pri St. Petru; Bolčič Alojz, Vodopivec Josip, Petelinje; Adam Josip, Petelinje; Požar Josip, St. Peter.

Iz Sassulo.

Pozdravi slovenskih vojakov letnika 1905, ki služimo pri prvi skupini drugega težkega poljskega topništva v Sassulu. Pošiljamo pozdrave starišem, bratom, sestrām, prijateljem in vsem tistim dekletom, ki so na nas, uboge paštošutarje, že pozabile!

Slovenski fantje v Sassulu, bi mislili kakšen, da le spijo; A čuj, predragi Čuk na palci, kaj pravijo ti tvoji znanici: Se težko tukaj je privaditi, ker pašta, riž, vsakdanji križ, želodcem našim te škoduje. In lupki, lupki vsaki dan, a plača je vsak peti dan! A to nam vse prav nič ne stri, ker Čuk nas vse razveseli. Grmek Ciril, Avber; Gec Alojz, Tomaževica; Tratnik Anton, Bela nad Idrijo; Simčič Josip, Lisac; Čuk Jožef, Idrija; Matjaž Martin, Smoljani; Modričančič Andrej, Breginj; Cencič Peter, Robedišče; Pangos Emilio, Bretočica; Žetko Ivan, Laže. Benigar Ludovik, Ilirska Bistrica; Fuchs Rudolf, Rojan.

Dvogovor.

V neki kavarni v Mariboru sta se dva komaj došla tujca razgovarjala sledeče:

A.: Vidite tu je 49 miz in 230 stolov, pa je samo 20 gostov, čeravno je godba. V tisti kavarni, kjer sva bila prej, je pa samo 20 miz in 100 stolov, tam je bilo čez 100 gostov. Zakaj ta razloček?

B.: O, jaz vem zakaj. V prejšnji kavarni so igralce imeli kratke kicelece — tu imajo pa dolge, — zato je tako malo gostov.

Brezovška dekleta.

Nam drugod ljubezen se obeta, ki gotovo nam ne bo odvzeta. Je fantov še veliko. ki bomo jim v spotiko.

Bi radi katero izmed nas dobili, pa ste nam premajhni if obrekljivi, zato preveč ne govorite, da grde in stare ne dobite.

Če jezičkov bi ne imele, bi v cerkvi: Te deumi ne zapele.

»k pa naj nad nami leti, saj se ga nobena ne boji.

ČAROBNA BESEDA.

V neki trgovini je stara gospodična padla v nezavest. Zdravnika ni bilo pri rokah, vsa sredstva so poizkušali, da bi jo oživel. Nič ni pomagalo. Kar stopi neki gospod k nji in ji pošepeče na uho: »Gospodična, ljubim vas«. To je pomagalo, gospodična je naenkrat oživila.

ZVIT.

»No, vi Petelin, vi ste mi pisali, da imate kašelj, imate pa revmatizem. To je pač čisto nekaj drugega.«

»To je res, gospod doktor. Toda jaz in moja žena nisva vedela, kako se piše beseda revmatizem, zato sva zapisala — kašelj.

NE VE, KJE STANUJE.

Hišnik: Čemu me zbudite? Saj vi ne stanujete v tej hiši!

Ponočnjak: Oprostite! Hotel sem vas samo vprašati, če vi veste, v kateri hiši jaz stanujem.

LOVSKE TEŽAVE.

Lovec: To ti povem: ako računam stroške za lovsko karto, potem kolikor zapravim na lovu, kolikor strgam čevljev in obleke in koliko časa zamudim z lovom, me stane vsak zajec, ki ga ustrelim, sto lir!

Lovčev prijatelj: Potem pa zahvali Boga, da tako redkokrat kakega zajca ustreliš.

URŠA MPA MICA!

Urša: Sakrabska se že duga njsua bidele, čila blečnost sem že zdi. Mica: Ja, pa prou ris, jest su mislna, des s' že kadej ta zadnrt coblna.

Urša: Slabe reči ni ku hitra kanc, se t' jih jem kajt za pabidat pa nim cajta, ka jemna kosce, mislem pa, de se boua u krašcn bidele.

Mica: Na sbidejne da tistga cajta, mpa dobra se mej.

Urša: Astan m zraua! Zbugam!

TO JE RES!

Prišel si na dopust, kaj si mi prinesel? Li imaš moj spomin, si pred letom ga odnesel. Šel si z njim v Turin, jokala sem za njim, sem mislila tako, da ga več ne bo.

Pravijo.

Pravijo, da se na Banjšicah na srednjem Podlescu nahaja neka »verba«, ki bi se rada seznanila z lepim in krepkim junakom.

Pravijo v Jurjevi dolini, da dekleta hodijo večkrat na sprehod proti »kobijoku«, da iščejo svojo daljno ljubezen, ki je za vekomaj vgasnila.

Pravijo v Jurjevi dolini, da bi dekleta rada dobila vzor ljubezni do svojega srca.

Pravijo v »Georgstalu«, da ima J. preveč trdo srce, ker je pustil svojo izvoljenko samo v Jurjevi dolini; on je odšel na zabavo v St. Peter in ona čez mejo proti kuči.

Pravijo, da se France iz Godoviča zelo jezi, ker ga imajo za novega Čukovega poslanca.

Pravijo, da je Pepca istotam tako razburjena zato, ker je prišel Čuk h koritu malo vode pit.

Pravijo, da godoviške gospodične že dva dni prej jokalo, kakor Čuka v roke dobijo.

Pravijo v Jurjevi dolini, da je postal g. Rotschnabel poveljnik žarometnega oddelka radi tega, ker je prodal kras svojega globusa za Lit. 20 vstevši Lit. 5 kot plačilo brivcu.

Pravijo v Jur. dolini, da ima provizični brivec B. veliko izgubo, ker je prehitro izvrševal svojo obrt na glavni žarometnega poveljnika.

Pravijo še v Jurjevi dolini, da Djordje mnogo žrtvuje za uresničenje svojih idej in v zabavo svojih tovarišev.

Pravijo v Postoini in Jur. dolini, da se misli Janezek v kratkem preseliti v boljše življenje zakonskega kurnika ter po paragrafihi skakati preko metle.

Pravijo še v Postoini in Jur. dolini, da je »ex Kluppenführer« J. v zadnjem momentu stopil iz kluba »p. d. Figorad« ter se skesano vrnil v naročje kluba »Rampoli«. — Zakaj?

PREVIDNOST.

»Povej mi, dragi kolega, čemu si zbežal iz Trsta?«

»Ker sem žepni nožič pristisnil nekemu skopuhu prebliku v vratu in ta ni poznal šale in je umrl.«

»Aha — potem si jo popihal.«

»Seveda — kdo ve, kako bi se začela iztekla pred sodnijo.«

Pravijo, da Olga na visokem Albatroškem bi rada mogočnega princa ljubila iz vzroka, ker raste iz grofovske analfabetne družine.

Pravijo istotam, da revici leta tečejo. Domačina ima v podplati. Nje velika mogočna mama z belo kapico na glavi dela na vse kriplice, da zboljša njeno podedovano lepoto.

Pravijo cerovske punce, da so vendar našle gnezdo v bližini centralne klepetulji.

Pravijo iste punce, da bodo patrolirale po vasi z nasajenim bajonetom, da jim Čuk ne uteče.

Pravijo, da se Cerovci izejo na Čuka, ker je odklonil prošnjo, da bi smeli ustanoviti gostilno pred cerkvi-jo.

Pravijo, da bo neko dekle blizu Srednjega napravilo na Čuka ofenzivo.

Pravijo, da je neki fant iz Godoviča prišel zaradi ženskega spoja v hudo zadrego. Zvestobo in srce je menda obljubil prav vsem dekletom in vдовicam v Godoviču, nekaterim celo kontrabant čez mejo, v Idrijo, Črni vrh, celo do Ajdovščine sega njegov dobri okus. Prav za gotovo pričakujejo še kakatere mlajše, da jim odkrije vedno mlado srce.

Pravijo, da je Pepca iz Bat dobila dobro pomočnico v Olgi iz Dragovic. Pepca je za rezervno, ona pa je »šturmataljon«. Učenec je to pot prekosil svojega mojsta.

Pravijo, da je Olga lahko srečna, ker je dobila stalno stanovanje v Čuku. Če bi sova pustila, bi jo Čuk še za ženo vzel.

Pravijo, da je Olga postala policaj, da gleda kdaj koga hodi in s kom govori. Če ne bo tiho, se lahko zgodi, da jo Čuk pikne, da ji še jezik odleti.

Pravijo, naj Olga raje nase gleda, kot da se za druge briga. Če jo Čuk vjame, še njeno sliko priobči v Čuku.

Pravijo, da ima neko dekle v Pliškovi cel katalog »skesanih snubačev«. Ti si podajajo ključke iz roke v roko. Sedaj trdi, da se ne poroči še štiri leta: To vam zagotavlja tudi naš »Čuk«.

Pravijo, da se je pliskovskemu »Greinitzu« razsulo patent-kolo pod težo X kg.

Pravijo istotam, da »ona« ne dá svojih hčerk fantom, tudi če jih ima kot lukenj pri rešetih.

Pravijo, da je videl Čuk n. pr., ko se je vozil iz Sv. Lucije v Idrijo 24. t. m., to je večer pred vročim sv. Jakobom, jako ljubezniv par, ki si je moral iti hladiti lubezen namesto v kak »kot« za zastor, kar v zapor. Vzrok temu je baše to, da je »murčev« ljubi preveč lajal radi zasedene, ga prostora nad neko, za javno varnost potrebno osebo. Pa ta vzrok ne drži.

Pravijo radi tega v Idriji, da zdihuje le njena stara mamica, da to je za njeno mlado, premlado vnukinjo in nje ljubčka odpušljivo ter ni pregrešno, z motivom: Ker se imata pa tak' rada, mu, lub mu! žlikraf patafian, da je žl svila buazje ule taka, da se imata pa tak' rada, da na vista, kul, puškav izvan duma z davalečnem luahku snista.

Pravijo na Pesnici pri Mariboru, da se je Micika Špelec'va tako na »Čuka« razjezila, da si je kupila torbico za dinarjev sto, da »Čuka« polovila bi v njo, pa ne bo se »Čuk«, to se zgodilo ne bo, ker je dekle prebedasto.

Pravijo, da se na novo grbo postojnskim občanom sezidani »krematorij« ne bo mogel uporabljati, ker vsled njegovega stanja, v katerem se nahaja, se tudi mrtvi ne bi počeli, tili varni v niem.

Pravijo postojnski zaplesneli vdovci, da hranijo še nekaj fazanovega perja za »ta zeleno Katro« od »Kazarija«, katerega lahko uporabi za nadaljni okinč; taistega je dvignil pri predsednici društva »povoženih«.

Pravijo v Postojni, da si je nadležni »Štefinov snubač« izmislil novo metodo, kako si prisvojiti srce devotino. Ker jo je ves ta dolgi čas ravno z filozofskim odpiranjem ust spravil odbijajoče v slabo voljo, je sklenil igrati ulogo mutca in se omejiti bolj na prikimavanja. Tudi »Čuk« mu to svetuje.

Pravijo istotam, da se selivke selijo pozno na jesen, nasprotno se je pojavil ta čut pri »Šaši« že sedaj toda tokom nekaj dni se je skesano povrnila izgubljena ptica, kajti strle so se njene peroti.

Pravijo da se postojnski klečepalci počutijo zelo srečni v dvorani za komedije. Flaute so jim še nekaj razumljive, toda kar je ostalega, im je za njihova ušesa španska vas. Pa to nič ne de. Saj še hočejo z iztegnjenimi vratovi pokazati našim sodežlanom, da so tudi oni prišli in pa še kdo?! — Inteligenca!

Pravijo postojnski »Tihodolinovci«, da jim je vsaki čas na razpolago zadnjo zimo na novo iznajdeni in zdravniško preizkušeni odvajalni čaj z patent znamko »Mica«. Proti pikli na jeziku, vetrovom, zakisanju sapnika, polipom in podnosnim boleznim edino sredstvo ter ga tudi »Čuk« vsem toplo priporoča.

Pravijo da je blago iz mirnega časa veliko bolj trpežno, kakor sedanje. To pričajo jezički po petdeset let starih klepetulj na Koritnici, ki jim še sedaj brezhibno tečejo in se še niso obrabili.

Pravijo v Svetem Križu pri Trstu, da je neki mladenič F. C., ki se mu preveč pupke dopadejo, se prav rad opoteka za njimi ali naj gleda, da ga Čuk ne zaloti in ga za uho prime.

Pravijo dekleta v Sv. Križu pri Trstu, da je neki mladenič F. C. jako pameten in rečejo tudi, da on malo govori s puncami in kadar gre z dela, jih najde na vsakem voglu in reče vsaki eno besedo.

Pravijo deklice v Sv. Križu pri Trstu, da so eno pravljico od Čuka slišale. Ko je Čuk na sprehod u Križ šel, je videl F. C. na oglu stati in za puncami žvižgati.

Pravijo, da se v Vrhpolju g. R. in g. A. zelo zanimajo za seje pri društvih, drugič prosimo kakega gospoda, (magari Čuka, če jih ima) da posodi moške hlače, in g. župana, da jim da volilno pravico.

Pravijo, da so v Vrhpolju neke frallice, ki se zelo pobožno držijo, in tudi svetince nosijo, pa se s fanti po puščavi sprehajajo, zvečer se pa pred hišo pestvajo. Fantje pa prosijo Čuka, da bi jim preskrbel kako pestunjo.

Pravijo, da je na Rakeku Pepe Polaćev prevzel začasno predsedstvo pri društvu postopačev in to vsled tega, ker je predsednik Gregor odpotoval na agitacijsko potovanje v Berlin.

Pravijo, v Črnem vrhu, da so se

nekateri gospodične zaklele, da bodo ostale tetke do smrti, to pa za to, ker jih nobeden domač fant niti ne pogleda.

Pravijo istotam, da Čuk je videl tudi ono gospodično, ki je šla na Binkoštno nedeljo čakati svojega fanta, ter se pripravila z njim radi nezvestobe, Čuk je to videl, ker je bil skrit za vodnjakom, Kranjske Micke, le pomislite, da Čuk vse vidi in vse ve, vroča delat se ne sme.

Pravijo v Črnem vrhu, da neka vaška krasotica toči za odhajajočim tako debele solze, da so podrle občinski most.

Pravijo, da bodo v Mariboru nočni metulji morali imeti posebno dovoljenje za obiskovanje kavarn.

Pravijo, da so v Mariboru nekatere natakarike kakor enodnevnice muhe, ker so v službi samo po en dan.

Pravijo, da si bodo dale nekatere ženske v Mariboru lase ostriči, da bodo imele daljšo pamet.

Pravijo, da je v Jugoslaviji velika denarna kriza, da pa v Mariboru tega ne občutijo, kajti tu se vsaki večer potroši po gostilnah in kavarnah mnogo denarja in moški, kakor tudi ženske so vedno prav dobre volje.

Pravijo, da po Jugoslaviji potujejo različni Globe-Trotterji in zelo značilno je, da od tega Globe-Trotterjev prihaja skoraj vsak mesec več v Maribor, ki pa se navadno vračajo nazaj v svojo domovino, od koder so prišli. Umesno bi bilo, da bi se jih vprašalo, kam da mislijo potovati, in kaj da hočejo s tem doseči.

Ali ste že kupili

najnovejši roman

A. Manzoni, ZAROČENCA,

ki ima 36 slik in obsega 600 strani ter stane L. 30.- broširan, in L. 34.- vezan izvod. Po pošti L. 3.- več.

Dobi se v „Narodni Knjigarni“ v Gorici.

POZNA JO.

Gospa (svojemu bolnemu možu). Tako, Dve uri sta pretekli, tu imaš zdravila in ... jaz grem zdaj za pet minut k sosedu. Čuješ?

Mož. Da, Toda, kdo mi bo dal potem zdravila?

NOBEN ČUDEŽ.

Mož. Tujega gospoda sem nagovoril po francosko, a me ni razumel.

Žena. Ni čuda. Saj je rojen Francoz.

OPOMIN.

Oče je vzel malega Jožka na ženitovanje. Strogo mu je zahteval, da ne sme ziniti in ničesar prositi. Pri pojedini so pozabili naliti kozarec malemu možu. Ta je bil bistre glavice, pa je dejal: »Tudi če umrjem od lakote, ne zinem niti besede«.

OPAZOVANJE.

Gospod »jedec (reže gos): »Čudno, tako neumna kot je gos, pa ima tako pametno meso«.

NA PRAVEM MESTU.

On: Od kje vzeti denar in ne krasti... v treh tednih moram imeti večjo vsoto denarja.

Ona: Ali naj smatram to za ženitno ponudbo?

SPOŠTOVANJE.

Ravnatelj hotela: »Kaj to pomeni, Jernej? Vse čevlje ste lepo očistili, le čevlje za g. barona ne«.

Hlapec: »Ker se nisem upal pljuniti nanje«.

PREZGODNJE VESELJE.

Tašča (na kolodvoru): Na svidenje, moj dragi, še enkrat pridem k vam, potem ne bo več — ker ostanem sploh pri vas... »

PRI SVIDENJU.

»Tvoj zročeneč se je gotovo zelo spremenil, ko se je vrnil s potovanja«.

»Prav res. Šele pri tretjem poljubu sem ga zopet spoznal«.

VZDIH

Žena: Moj Bog, ves dopoldne se trudim, da pripravim jed, ki jo v pol ure pojemo.

Mož: Kaj to. Celo leto sem se trafil z dramo, ki je v enem večeru propadla.

GOSTILNA.

Gost (ki pokusi pivo): Tega piva bi še svinja ne pila.

Gostilničar: Vi ga vendar pijete.

LITANIJE HUĐOBNE ŽENE!

Huda žena, poslušaj me!
Huda žena, usliši me!
Huda žena, spreobrne se!
Ti pridigarica nepotrebnih reči,
Ti žakelj mnogih laži,
Ti špot cele Zlatite,
Ti hudoba razstrgane plahte,
Ti stacuna gnusobe,
Ti začetek gnjilobe,
Ti grenki žolč tretjega moža,
Ti sulica njegovega srca,
Ti nagodni sad,
Ti strupeni gad,
Ti olje iokanja,
Ti smeh podpihovanja,
Ti skedenj hudobije,
Ti učiteljica tovarišije,
Ti poželenje mesa,
Ti poželenje kofeta,
Ti sramota tvojega moža,
Ti glas satanov,
Ti steber pekla,
Ti zemlja zapelivosti,
Ti knjiga nevoščljivosti,
Ti omara velike velike jeze,
Ti žakelj zakonske zaveze,
Ti prijateljica vse sramote,
Ti sovražnica vse lepote,
Ti drevo hudih narodov,
Ti suša vseh polnih sodov,
Ti nesramna tica,
Ti prekanjena lisica,
Ti eksemplj nesramnosti,
Ti priložnost nevarnosti,
Ti tužen stan lenobe,
Ti skrinja vse grdobe,
Ti sovražnica vseh revnih,
Ti kajfež vseh pohlevnih,
Ti molster vseh strupenih jezikov,
Ti jedro malopridnih učenikov,
Ti kraljica lenobe,
Ti kraljica sramote,
Ti kraljica grdobe,
Ti strupena žila,
Ti žalostna sila.

Prosim vsega lačnega gospoda volka, usliši naše prošnje, da Ti po ženo k nam prideš in da nam vse slabo odženeš, tako bodi!

GOSPOD ALKOHOL.

V nedeljo 12. julija t. l. zvečer so prišli trije prav dobri prijatelji v neko dalmatinsko klet v Vetrinjski ulici v Mariboru in so našli tu gospoda Alkohola, s katerim so se takoj sprijaznili in so bratovščino pili. Gospod Alkohol je bil sprvega prav prijazen z njimi ali pozneje je pa, kakor je to njegova navada, šuntal enega proti drugemu in sicer toliko časa, da so se prijatelji sprli med seboj in da so se začeli pretepavati. Gospod Alkohol je nato našuntal gosta A., da gre proti svojemu prijatelju B. In res je A. skočil proti B., ga prijel za vrat in ga je butnil v steno. Na to je prijatelj C. še nekoliko pripomogel in je B. potisnil v zid tako, da je molcia kost od rame čez glavo. Ta prizor je preplašil A. in C. in ta dva sta prišla svojega prijatelja B. za podpazduho in sta ga peljala v bolnišnico, kjer so mu ramo zravnavali. Na to so šli vsi nazaj v klet in so pili dalje. Gospod Alkohol je pri tem užival veliko veselje, na katerega se še danes rad spominja.

SKRBN MATI.

»Ah, mama, pomisli, sinoči mi je profesor Zelnik razodel ljubezen«.

»Tako? Naj ti celo zadevo napiše, če ne se jutri že ne bo več spominjal, kaj je govoril«.

BOLJ TOČNO.

»Ali si že opazil? Ljudje, ki so se kdaj poizkušali umoriti, tega ne poizkusijo nikdar več«.

»Ne, tega nisem opazil. Opazil sem pa, da ljudje, ki so se umorili tega več ne ponovijo«.

GLAVNI POGOJ.

Oče neveste (ki je zdravstvenj svetnik). Vi hočete tedaj osrečiti mojo hčer?

Snubec (mlad zdravnik). Da, jaz vem, da me ljubi a da jaz brez nje ne morem živeti.

Oče. Dobro. Dam jo vam, toda samo pod enim pogojem.

Snubec. In ta pogoj je?

Oče. Da moje hčere ne boste vi zdravili, ako oboli.

OPROSTILO.

Dolžnik. Oprostite, če bi ne bilo tako daleč do pošte, bi vam bil denar že davnej poslal.

Upnik. Toda to ni nikak vzrok.

Dolžnik. Vselej, kadar sem nesel denar na pošto, sem ga po poti polovico zapil.

VZROK.

»Kako, da gospod Pika ne prihaja več pijan domov?«

»To ima poseben vzrok. Ko je prišel nekoč pijan na prag svojega stanovanja in je vide vse podvojeno, se mu je prikazala tudi žena v dvojni podobi. To ga je tako preplašilo, da je postal trezen.«

VELIKODUŠNO.

Učenec (se poslavlja od profesorja). »— — lepo se vam zahvalim za vašo skrb, in za vse, kar sem se lepega naučil od vas«.

»Ne omenjajte mi takih malenkosti«.

NAIVNOST.

Mlada žena. »Ne, tega bi nikoli ne mislila, da bo postala drama mojega moža tako slavna. On mora biti res ponosen, da ima ženo tako slavne-ga moža.«

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko. **SLAVEC - TRST - Via Giulia 29**

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopostavljeni
v Ljubljani
Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Sprejema se v popravilo punčke iz porcelana in celuloide, lasne zaponke, torbice, vsakovrstne stvari iz celuloide, gumija, ambra itd. Trgovina drobnjave in Igrač **A. Flegel**, via Carducci 9 - Gorica.

Domače žganje	Lir 10.50—11.50 liter.
Rum Jamaica 50%	12.50 literna steklenica.
Jajčna Krema maršala	12.30
Cognac	10.50 7/10
Jajčni ognac	15.50
Melaga vino	10.—
Cipro	8.—
Pissito	6.50
Chianti	4.—, 4.25, 5.50 steklenica nevracunjena
Maršala, vermout, ašli spumanje, spumanje moškati.	
Najfinejši likerji, Fernet, Bitter, Sirupi.	

Zganjarna Trg Sv. Antona št. 7 — Gorica.

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo **šivalnih strojev „Winselman - Titan“** in **„Anker“** ter dvokoles dobroznane znamke **„Atena“**. V zalogi imam nad **100 koles** na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za umetno vezenje in šivanje najpripravnější. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles.

Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahlevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana tvrdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lasna mehanična delavnica in popravilnica **vila Duomo št. 11.** Sprejema vsa popravila, katera se ločno in po ceni izvršujejo

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v biši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica **CENTRALA** Rezerva SHS
in rezerve: **LJUBLJANA** Din.
Din. 50,000.000 10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.